

PROMĚNY

Erik Dominik Novák

Erik Dominik Novák

PROMĚNY

PROMĚNY

Za mojí proměnou stojí i Tvůj dech,
Tys řekl mi pojednou, „Tys byla v mých snech“

Pro moji proměnu hoří svíce v nás,
Tys řekl mi pojednou, „Má milá, vzkvétáš jak klas,

a mne se zdá,

že pro jinou proměnu není značky „Stůj“,
já nesměním za jinou svou rozkvetlou tuj“

... A mne se zdá,

že zahoří zas plamínek nejen v mých snech
Dál povídej, ku mne se znej, zas měj mužný dech

Zahořím, zahoříš, a mne
se zdá,

jak říkáš mi zas, „Kvítka v okvěti,
přišel zimy čas, leč ten, jen proletí

Pak hejno labutí, i křehká křídla vran,
zas otevřou Tvoje okvěti jen mne do všech bran

A Ty stále, a zas, budeš
jen má“

ŽE DÁL SE MNOU POČÍTÁŠ

Že dál se mnou počítáš,
sté namaluj moji tvář
A do ní jen sladký slabikář,
má lásko

K nebi dále stoupá dým
z fotek, jehož víc nespátřím –
„Já dnes pouze pro Tebe dýchám, a jen s Tebou sním,
věz, Krásko“

Že dál se mnou počítáš,
dej mi tvář, a dej mi snář
A dej mi do vínku své dítě

My poté radost, i strasti si užijem,
Ty osuš plen, vezmi nás ven
A jen nad příkrým příkrovem
splétej své síť –

JÁ POSTAVÍM STAN

Já postavím stan, opodál dům,
deku už mám, tam na prahu strání
Ten dům, deku, i stan, jak jen já Tebe znám,
to vše dávno mám jen pro milování

Já zatáhnu síť, Ty do ní se chyt',
jen bez pout, a honosných mříží
Ty máš právo přát si, i chtít, a já, u téhož chci být,
sté spoj za nitkou nit, už Měsíc se blíží

Já mám už svůj stan, opodál dům,
jen deka kdesi se vznáší
A slovo mé je pevné, jak trám, a když uvolním lan,
jen tehdy, za Tebou se práší